

Durmuş Hocaođlu

“Hristiyanlık Sonrası Avrupa”da Din ve Âile: III

Yeniçağ, “Analiz”, 11 Mayıs 2008, Pazar., s.06
“Analiz” Sıra No: 654; 2008-045; Mayıs-05

YENİÇAĞ

Batı toplumlarında dinin çekilmesiyle hâsıl olan boşluğun yerini doldurabilecek bir muâdilinin bulunamamasının – *bulunabilir mi* sorusu ayrı bir bahistir – ciddî bir içtimâî tehdit yarattığının en belirgin belgesi âilenin yaşamakta olduğu çöküştür demiş ve en son olarak da aynı cinsten olanların evlenmelerinin meşrûlaştırılmasını misâl olarak vermiştik. Filhakîka bugünkü Batı toplumlarında, ayıp hissi zâil olmuş, ayıp olanı ayıplamak ayıp olur olmuştur; öyle ki bu makule kişiler setrolmek bir yana bu kimlikleriyle toplum içinde gayet ‘saygın’ bir yer edinebilmektedirler; aşağıdaki resimde görülen, kendisinden onbeşyaş genç ‘kocası’, *dâmad beğ* David Furnish ile gerdeğe girmeden önce, yedyüz kişinin dâvet edildiği muhteşem ‘düğün’ töreni akabinde *hayranlarını* selâmlayan, ‘Sir’ ünvanlı, ellisekiz yaşındaki Elton John (ön tarafta) gibi meselâ.

Bu keyfiyetin aslında bir bakıma Batı’nın dinden yâni Hristiyanlıktan çıkarken bu çıkışın büyük ölçekte Antikite’ye, Antikite’nin varlık, insan ve ahlâk anlayışına dönüş – esâsen ‘Renaissance’ın (Yeniden Doğuş) aslî mânâsı da budur: “aslına rücû” – sonucunda olduğunu söyleyebiliriz; zîra Antikite, yâni Yunan ve Roma klasik çağında bu gibi ef’al sâdece göz yumulur türden değil, müesseseseleşmiş normal ilişkiler idi. Söz gelimi bugün nasıl şarkıcı Elton John’ın bir kocasının olması O’nun îtibârını sarsmıyorsa cihan fâtihi İskender’in de bir kocasının olması îtibârına hâlel getirmemişti ve bugün dahi öyledir. Evet: İskender’in gerçekten dâhi bir asker, gözüpek bir cengâver, fiziği ideal Yunan ölçülerine uygun, heykel gibi yakışıklı bir ‘delikanlı’ olduğuna bakıp da aldananlar olabilir; aman ha! Dikkat oluna! Bu ‘delikanlı’nın - kendisi gibi yakışıklı - bir ‘kocası’ vardı: Efestion. Kendisi de bu güruhtan olan Thomas Cowan’ın yazdığına göre, İskender, Efestion’a öylesine tutkundu ki, O’nun için herşeyi yaptı; ordunun en

üst kademelerine getirdi, elitlerden oluşan bir süvari birliğinin başına geçirip, en yakını, kralın sağ kolu anlamına gelen *şiliark* ünvanıyla onurlandırdı ve...^[1]

“Hindistan’dan dönüş yolculuğunda Efestion yüksek ateşten ölünce, İskender’in acısı da çok büyük oldu. Üç gün boyunca yeme-içmeyi reddetti, bir Pers geleneğine uygun olarak, saçlarını kesti. Söylentilere göre teselli edilemeyen savaşçı, Efestion’un hekimlerinin asılmasını emretti ve günler ve geceler boyunca ölmüş arkadaşının cesedinin yanında yattı. Genç imparator Patroklos için ağlayan Akhilleus gibi yaparak, bütün imparatorlukta resmi yas ilan etti. Benzerlerini aşan görkemli bir cenaze töreni düzenledi. Cenaze arabasını kendisinin çekmiş olması mümkündür.”

**

Hristiyanlık tabii ki zinayı yasakladığı gibi, homoseksüelliği de yasaklıyordu; ne de olsa kitâbî bir din çünkü. Öyle ama, yine O’nda da bir ‘defo’ var, hem de öyle-böyle değil, çünkü ancak işte o kadar kitâbî. Evet, zinâ yasak ve lânetli, livâta dahi öyle; lâkin aynı dinin Kitâb-ı Mukaddes’inin Ahd-i Atîk’inde, yâni Hristiyanların kabûl ettiği ve Kitâb-ı Mukaddes’in büyük kısmını teşkil eden Tevrat’ta öyle şeyler vardır ki insan kulaklarına kadar kızarır: Yahuda’nın, gelini Tamar ile zinası gibi düşük seviyeli masallar, ensest hikâyeleri yanında, en ağır, hiç şüphesiz, ulu’l-azm resûlullah olan Hz. Lût’a, öz kızlarıyla ensest fiilini işlemek isnâdında bulunulmasıdır. Filhakîka, daha sonraları san’at eserlerine malzeme konusu edinilip estetize edilecek kadar tabii addedilen bu mes’ele, Tevrat’ta anlatıldığına göre, Lût peygamberin kızlarının, zürriyetlerinin devâmı için erkek bulamadıklarından nâşi, babalarına şarap içirerek sarhoş etmek sûretiyle O’nunla yatarak hâmile kalmaları şeklinde cereyan etmiştir^[2].

Yâni aslında, bu gibi patolojik vak’aların Batı’nın sosyal genlerinde bulunduğunu ve modernite ile tekrar patladığını söyleyebiliriz.

Hendrik Goltzius’un fırçasından Lût ve kızları (1616)

[1] Thomas Cowan., *Eşcinsel Dahiler.*, Çeviren: Kaan Yazıcıoğlu., Tüm Zamanlar Yayıncılık (tarihsiz; 2004 veya, öncesi)., s.19

[2] Tekvîn., 19/30-38